

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem a ve věci

žalobce: J. Č.,
bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Pod Kaštany 245, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2021,
č. j. 067287/2021/KUSK/OLPPŘ/NOV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2021, č. j. 067287/2021/KUSK/OLPPŘ/NOV, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 16. 8. 2021, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Městského úřadu Slaný (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 12. 2020, č. j. MUSLANY/30518/2020/ODSH/69/LN (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 10. 12. 2020 uznal žalobce vinným ze spáchání

přestupků, a to podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a to tím, že (zjednodušeně řečeno) předjížděl na místě, kde to místní úprava provozu zapovídala. Za spáchání těchto přestupků správní orgán I. stupně žalobci uložil správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání 6 měsíců od dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že upřesnil místo spáchání přestupků

2. Žalobce předně namítl, že žalovaný nepřípustně změnil prvostupňové rozhodnutí. Formulace, ke které přistoupil správní orgán prvního stupně, totiž poskytovala vícero variant úseků, ve kterém mohlo k přestupku dojít. V důsledku toho nebylo možné se s místem přestupku seznámit, a dokonce ani přezkoumat, zda v daném úseku komunikace byla umístěna dopravní značka, zakazující předjíždění, či jaké byly výhledové poměry řidiče, což jsou skutečnosti relevantní pro úsudek o naplnění skutkové podstaty přestupku. Jinak řečeno, žalobce namítal, že se nemůže v řízení ani řádně hájit (nemůže v odvolání řádně vyvracet argumenty a skutková tvrzení správního orgánu, resp. k těmto dokládat opak) pro nejasnost, kde mělo k přestupku dojít. Žalovaný přitom svým rozhodnutím změnil údaj o místě spáchání přestupku, tak, že již je možné rozeznat, kde k přestupku došlo, avšak žalobce se o této změně dozvěděl teprve z žalovaného rozhodnutí, tedy v momentě, kdy správní řízení skončilo.
3. Žalobce dále uvedl, že výrok žalovaného rozhodnutí je nezákonný, neboť žalovaný nezapočetl výrokem rozhodnutí vykonanou část správního trestu zákazu činnosti. Správní orgán prvního stupně informoval písemností ze dne 6. 1. 2021 žalobce o tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabylo právní moci, neboť odvolání bylo podáno osobou „nekompetentní“ z důvodu, že plná moc byla doložena „až“ při nahlédnutí zmocněnce do spisu, to jest jeden den po podání odvolání. Takový právní názor se pak ukázal nesprávný, jak vyplývá z vyjádření žalovaného, doručeného správnímu orgánu prvního stupně dne 19. 5. 2021. To je ostatně potvrzeno rozhodnutím žalovaného, kterým odvolání nebylo zamítnuto jako nepřípustné, nýbrž bylo posouzeno meritorně. Z hlediska posouzení věci je pak podstatné, že žalobce musel část správního trestu zákazu činnosti vykonat. Žalobce byl vyrozuměn o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci, a tedy mu nezbývalo, než se zdržet řízení motorových vozidel, protože v opačném případě by mu hrozilo, že pojedje s kamionem, policisté jej zastaví, odvezou na služebnu pro podezření ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a zakážou mu pokračovat v jízdě, přičemž naložený kamion zůstane odstavený u silnice. Z hlediska následku je tak zcela nerozhodné, že zákaz činnosti byl vyznačen nezákonně, žalobce je povinen se podvolit i takovým aktům veřejné moci, o nichž je přesvědčen, že jsou nezákonné, a to do doby, než jsou zákonným způsobem zrušeny.
4. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný nepřípustně prováděl dokazování v nepřítomnosti žalobce, a to za účelem vyvrácení odvolacích námitek žalobce. Žalovaný tedy prováděl dokazování webovou stránkou, kdy z tohoto zjišťoval umístění dopravních značek. Jednak tímto dokazováním dokazoval aktuálnost umístění značky, kterou žalobce sporoval, jednak dokazoval umístění značky i v jiném úseku, zařetí jím patrně dokazoval i to, že dopravní značka, zachycená na snímcích, byla umístěna právě v místě, kde mělo dojít k předjíždění. Žalobce nepochybně, že odvolací orgán je oprávněn provádět v odvolacím řízení dokazování. Je však jeho povinností k němu předvolat žalobce (§ 51 odst. 2 zákona

č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), nebo alespoň žalobce vyrozumět o nových podkladech a umožnit mu se k nim vyjádřit (§ 36 odst. 3 správního řádu). Žalovaný tak neučinil a tím krátil žalobce na jeho právech. Zásah do práv žalobce je o to intenzivnější, že žalovaný použil právě tyto závěry „dokazování“ k vyvrácení odvolacích námitek žalobce. Konečně, rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný pořízené důkazy ani neučinil součástí správního spisu, a jeho závěry, učiněné z tohoto dokazování, tak vůbec nelze přezkoumávat.

5. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí je vadné pro nezákonnost správního uvážení. Žalobce totiž namítal, že jednal v krajní nouzi, aby odvrátil střetu vozidel. Žalobce jel s rozjetým kamionem (jakkoli nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost) a nenadále na hlavní pozemní komunikaci, po které přijížděl žalobce, najelo jiné vozidlo. Žalobce tak měl v zásadě dvě možnosti – buď vozidlo nabourat, nebo se vyhnout střetu tím, že jej objede. Žalobce nemohl brzdit, neboť vozidlo před něj najelo v momentě, kdy byl tak blízko křižovatce, že by neměl šanci kamion ubrzdit.
6. Žalovaný se k této námitce vyjádřil tak, že dle tvrzení svědků byla v momentě, kdy najížděli na hlavní komunikaci, tato zcela volná, v blízkosti se nenacházelo žádné vozidlo a bylo bezpečné odbočit. Žalobce měl minimálně 270 metrů na reakci, což žalovaný zjistil z Google Maps. Žalobce v momentě předjíždění nebrzdil. S ohledem na „výše uvedené“ bylo možné nebezpečí odvrátit jinak.
7. Dle názoru žalobce je právě takové hodnocení věci částečně v rozporu se zásadami logiky; částečně nepřezkoumatelné.
8. Rozpor se zásadami logiky spočívá v tom, že žalovaný činí závěr, že v momentě, kdy vozidla najížděla na hlavní komunikaci, byla tato zcela volná; takový závěr je však nelogický, neboť svědkyně Holubová vypověděla, že „těsně po odbočení jsem se najednou strašně lekla“, a to proto, že se vedle ní objevil kamion. Pokud by silnice byla v momentě najíždění tohoto vozidla zcela volná, není možné, aby se těsně po najetí svědkyně na tuto silnici vedle ní objevil kamion. Závěr, že hlavní komunikace (která nadto dle žalovaného je prostá překážek a poskytuje relativně dlouhou dohlednost) byla v momentě najíždění vozidla „volná“, ale „těsně po odbočení“ se vedle svědkyně objevil kamion, jsou ve vzájemném rozporu. Naopak, pokud se těsně po odbočení vedle svědkyně objevil kamion, pak komunikace logicky volná být nemohla, a vozidlo žalobce se muselo nacházet v bezprostřední blízkosti křižovatky. To znamená, že právě svědkyně porušila § 22 odst. 1 silničního zákona, kdy nedala přijíždějícímu vozidlu přednost. Tuto situaci nebylo možné vyřešit brzděním kamionu, neboť objevil-li se vedle svědkyně bezprostředně po jejím najetí na hlavní komunikaci, byl nutně natolik blízko, že by kamion neubrzdl. Žalobce tak mohl vozidlo svědkyně nabourat, nebo mohl nehodě zabránit tím, že jej objede. V této souvislosti je irrelevantní odkaz žalovaného na to, že vozidlu žalobce nesvítla zadní brzdová světla. Bylo by naopak zcela nelogické, aby vozidlo žalobce, které muselo náhle objet překážku (vozidlo svědkyně), u tohoto jejího objíždění brzdilo, neboť by tím jen prodloužilo potřebnou dráhu k dokonání manévru, pro což – s ohledem na umístění sloupků v křižovatce, nebyl prostor. Žalobce tedy namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro neprokázání závěrů žalovaného. Přitom vozidlo, které jede rychlostí 70 km/h (nejvyšší dovolená rychlost v místě) jede rychlostí, přepočteno, 19 m/s. To znamená, že vzdálenost 270 metrů ujede za 14 sekund. Pokud je tedy tvrzení řidičky vozidla LandCruiser o tom, že hlavní silnice byla „volná“ pravdivé, pak by žalobce přijel ke křižovatce až po 14 sekundách. Dle svědkyně se však kamion objevil vedle ní

bezprostředně poté, co na hlavní komunikaci najela, nikoli až po 14 sekundách. I kdyby žalobce jel (stěží představitelnou) rychlostí 140 km/h (což mu však ani nebylo kladeno za vinu, ani nebylo zjištěno, že by jel rychleji, než byla nejvyšší dovolená rychlost), stále by byl od křižovatky vzdálen 7 sekund, přičemž dle videozáznamu se již ve čtvrté sekundě nachází před vozidlem svědkyně. Nadto i v takovém případě by se tedy vozidlo žalobce muselo vedle vozidla svědkyně objevit až po sedmi sekundách, nikoliv bezprostředně. Tedy dokonce ani v případě takto nereálně vysoké rychlosti vozidla žalobce (která žalobci nebyla kladena za vinu, ač pokud by správní orgán naznal, že žalobce snad překročil rychlost, prokázal by toto výpisem z tachografu) by nebyla tvrzení svědkyně vzájemně souladná, resp. by se nutně vzájemně vylučovala. Žalobci žádné překročení nejvyšší dovolené rychlosti prokázáno nebylo, a tedy byla-li hlavní silnice v momentě, kdy na ní najížděla svědkyně, „volná“, a měla-li tato (dle tvrzení žalovaného) rozhled na 270 metrů, pak se vozidlo žalobce muselo nacházet 14 sekund od křižovatky, a to i tehdy, kdyby jelo nejvyšší dovolenou rychlostí. Pak je ovšem vyloučeno, aby se vedle vozidla LandCruiser objevilo bezprostředně poté, co toto najelo na hlavní silnici. K tomu žalobce namítl, že žalovaný neprovedl jím navržené důkazy, konkrétně vyžádání celého záznamu z palubní kamery vozidla LandCruiser, ohledání místa přestupku, znalecký posudek či odborné vyjádření ke zjištění rychlosti předjížděných vozidel a záznam z elektronického tachografu kamionu.

9. Konečně žalobce namítl, že výrok č. II rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonný z důvodu faktické konzumpce. Pokud byl totiž žalobce uznán vinným z nedovoleného předjíždění, pak toto jednání předpokládá, že vjede neoprávněně do jiného jízdního pruhu, při čemž přejede dopravní značení, které je zakázáno přejíždět. Nejen tedy, že se jednalo o jeden skutek, ale zároveň bylo jednání označené výrokem II fakticky konzumováno jednáním označeném ve výroku I.
10. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas svůj a jeho zástupce s vyvěšením jejich osobních údajů na webu NSS. Tato argumentace však není určena krajskému soudu a ani nesouvisí s napadeným rozhodnutím, soud se jí proto dále nezabýval.
11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že přihlédl ve svém rozhodnutí k námitce žalobce, a pouze upřesnil místo. Jak vyplývá ze spisové dokumentace, tímto upřesněním žalovaný nezpůsobil nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí, naopak konkretizoval místo přestupku ve smyslu skutečností jednoznačně plynoucích ze správního spisu a vymezil je uvedeným způsobem. K tomu je třeba ještě podotknout, že u obce Třebíz na pozemní komunikaci č. I/7 se nachází pouze jedna křižovatka, a to křižovatka silnic č. II/237 a č. III/23718.
12. Dále uvedl, že pouze ověřoval náhledem na zmiňované stránky použitím funkce street view a čistě orientačně zjišťoval správním orgánem již doložené skutečnosti, které vedly k jeho rozhodnutí, neboť umístění značky č. B21a – „Zákaz předjíždění“ vyplývá z poskytnuté spisové dokumentace Policií České republiky, ze které také vyplývá, že v daném místě je dopravní značka umístěna a tudíž platná, proto se ve svém odůvodnění opírá o důkazní materiál a není třeba dále konstatovat, zda zde byla umístěna, porušení dopravní značky je patrné z fotodokumentace založené ve spisovém materiálu.
13. Žalovaný rovněž uvedl, že on i správní orgán I. stupně vycházeli ze spisové dokumentace, která obsahuje oznámení o přestupku, úřední záznam Policie České republiky, úřední záznam o zajištění důkazního prostředku, vyhodnocení videozáznamu, úřední záznam o

podání vysvětlení obviněným, denní výtisk z tachografu, evidenční kartu řidiče, videozáznam na CD nosiči, fotografie místa přestupku. Žalobce uvádí, že jednal v krajní nouzi a tvrdí, že k předjíždění došlo v důsledku velmi nízké rychlosti předjížděného vozidla a dále k zavinění řidičkou motorového vozidla tovární značky LandCruiser. Tvzení žalobce však nemá oporu ve spisovém materiálu, kdy zejména ze svědeckých výpovědí je zřejmé, že v době odbočování byla vozovka volná, že se v blízkosti nenacházelo žádné vozidlo a bylo tedy bezpečné odbočit. Dále žalovaný poukázal na fakt, že v daném místě je snížena rychlost na 70 km/h a okolí křižovatky je přehledné, kdy z videozáznamu vyplývá, že žalobce v době předjíždění vůbec nebrzdil (nebyla rozsvícená brzdová světla). Žalovaný proto námitku, že žalobce, že jednal v krajní nouzi, shledal neopodstatněnou, a to s ohledem na vzdálenost a viditelnost, neboť žalobce mohl jednat jinak.

II. Obsah správního spisu

14. Na podatelnu dopravního inspektorátu Kladno byl prostřednictvím e-mailu zaslán videozáznam, na kterém je zachyceno osobní motorové vozidlo tov. zn. Š. F., červené barvy, r.z. X, které je předjížděno u obce Třebíz, návěsovou soupravou složenou z tahače tov. zn. V., r.z. X a návěsu tov. zn. L., r.z. X, jejíž řidič dne 30.01.2020 v 16:39 hod., za křižovatkou u obce Třebíz, na pozemní komunikaci RI/7 (směr Praha), porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť nerespektoval místní úpravu provozu na pozemní komunikaci v podobě svislé dopravní značky (B21a) „Zákaz předjíždění“ a na takto označeném úseku komunikace předjížděl jiná osobní motorová vozidla. Dále porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť nerespektoval místní úpravu provozu na pozemní komunikaci v podobě vodorovných dopravních značek (V9a) „Směrové šipky“ a (V13) „Šikmé rovnoběžné čáry“, vjel do místa označeného směrovými šipkami, které vyznačují způsob řazení do jízdních pruhů před křižovatkou a stanovený směr jízdy (v protisměru vaší jízdy) a dále přešel zde vyznačené šikmé rovnoběžné čáry, přičemž na takto vyznačenou plochu je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci, nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci. Při zařazování se zpět do jízdního pruhu před předjížděná vozidla, vyjíždí v protisměru další vozidla. Protiprávní jednání je zaznamenáno videokamerou, která byla připevněná za předním sklem osobního motorového vozidla, které je v danou chvíli též předjížděno touto návěsovou soupravou. Jedná se o osobní motorové vozidlo tov. zn. T. L. C., r.z. X, které řídila manželka oznamovatele. Dopravní inspektorát Kladno vyžádal provedení výsledku řidiče návěsové soupravy, kterým byl dle denního výtisku z tachografu a podrobného popisu aktivit řidiče žalobce. Dne 12. 3. 2020 v 10:17 hod. podal žalobce k věci vysvětlení na služebně Dálničního oddělení Poříčany. K věci uvedl, že dne 30. 1. 2020 to byl právě on, kdo řídil nákladní soupravu složenou z tahače tov. zn. V., r.z. X a přívěsu L., r.z. X, přičemž jel ve směru z Chomutova na Prahu po silnici č. 1/7, když u obce Třebíz vyjelo z vedlejší pozemní komunikace vozidlo červené barvy, které po najetí na hlavní silnici jelo velmi pomalu a obviněný, aby zabránil střetu, vozidlo předjel. Není si vědom, že by při předjetí tohoto vozidla někoho ohrozil nebo omezil a nevybavil si, že by předjížděl vozidla dvě. Následně byla spisová dokumentace předána správnímu orgánu I. stupně k dalšímu opatření.
15. Po prostudování spisové dokumentace ze strany správního orgánu I. stupně byla spisová dokumentace zaslána Okresnímu státnímu zastupitelství v Kladně k přezkoumání ve

smyslu podezření ze spáchání trestného činu obecného ohrožení. Okresní státní zastupitelství věc přezkoumalo a následně vrátilo s odůvodněním, že nebylo shledáno, že by se v této věci jednalo o trestný čin.

16. Správní orgán I. stupně následně provedl šetření ke zjištění údajů potřebných ke zjištění totožnosti řidičů předjížděných vozidel, případně jejich spolujezdců, kteří by mohli být ve věci, v případě zahájení správního řízení, vyslechnuti jako svědci. Po provedení podání vysvětlení, byli řidiči vozidel a jeden spolujezdec správním orgánem ztotožněni a dne 19. 11. 2020 bylo ve věci zahájeno správní řízení, bylo nařízeno ústní jednání na 30. 11. 2020 v 10:00 hod., přičemž žalobce byl v zaslané písemnosti současně poučen o skutečnosti, za jakých podmínek může být ústní jednání provedeno v jeho nepřítomnosti i o skutečnosti, že v rámci ústního jednání budou ve věci vyslechnuti jako svědci paní L. H., pan K. K. a pan V. K.. Tato písemnost byla žalobci doručena tzv. fikcí, na adresu trvalého pobytu.
17. Dne 30. 11. 2020 bylo v 10:00 hod. zahájeno ústní jednání, ke kterému se obviněný nedostavil, ani se z něj žádným způsobem neomluvil. V rámci ústního jednání byli vyslechnuti tři svědci, kteří v zásadě shodně uvedli, že 30. 1. 2020 jeli od obce Klobuky a odbočovali na silnici č. I/7 směrem na Slaný. Po zastavení u značky stop shledali, že komunikace je volná a vjeli do křižovatky. Mezi křižovatkou a autobusovou zastávkou zaregistrovali za sebou rychle se blížící kamion, který začal v plné rychlosti předjíždět, což donutilo řidiče vozu Š. F. prudce snížit rychlost a zajet až na úplný kraj vozovky.
18. Dne 10. 12. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a písm. k) zákona o silničním provozu.
19. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém mimo jiné navrhl provedení dalších důkazů (viz bod 8 rozsudku).
20. Dne 23. 6. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým částečně přeformuloval výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně (upřesnil místo deliktního jednání) a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil.

III. Posouzení věci krajským soudem

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba je důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS a dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz).
22. Žalobce předně namítl nezákonnost změny výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaným. Tato námitka není důvodná. Soud především uvádí, že správní orgán I. stupně popsal místo přestupku slovy „na křižovatce u obce Třebíz, na pozemní komunikaci č. RI/7 (směr Praha)“, zatímco žalovaný tuto formulaci nahradil popisem „na křižovatce silnic č. II/237 a č. III/23718 u obce Třebíz, na pozemní komunikaci I/7 (směr Praha)“. Soud konstatuje, že mezi oběma formulacemi není žádný věcný rozdíl. Je totiž třeba dát za pravdu žalovanému, že jiná křižovatka v Třebízi fakticky není. Navíc místo přestupku zcela jasně plyne i z videozáznamu a nemohla o něm být žádná pochybnost. Změna

prvostupňového rozhodnutí žalovaným je tak nepochybně formálním upřesněním (a lepším popisem) místa přestupku, o kterém však v průběhu řízení žádné rozumné pochybnosti nevystaly.

23. Žalobce dále namítl, že žalovaný nezapočetl výrokem rozhodnutí vykonanou část správního trestu zákazu činnosti. Tato námitka je důvodná. Shodnou otázkou se (byť na půdorysu předchozí právní úpravy odpovědnosti za přestupky, která je však v rozhodných ohledech prakticky totožná se současnou) zabýval NSS v rozsudku ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 As 184/2020-42. V tomto rozsudku NSS uvedl, že *„případné rozhodnutí o započtení doby do doby zákazu činnosti se děje současně s vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný uznán vinným (srov. § 77 zákona o přestupcích). Zákon o přestupcích ani správní řád přitom nepředpokládají, že by správní orgán po právní moci rozhodnutí o přestupku vydával další rozhodnutí o započtení doby již vykonaného zákazu činnosti, jak je tomu v případě postupu podle § 350 odst. 1 trestního řádu. Rozhodování o započtení zákazu činnosti se tedy neděje, jak nesprávně uvedl krajský soud, až v rámci výkonu rozhodnutí, ale současně s rozhodnutím o vině a trestu“* (v podrobnostech viz citovaný rozsudek). Požadavek na uvedení započtení do výroku rozhodnutí o přestupku je ostatně obsažen přímo v § 93 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů.
24. V projednávané věci je nepochybné, že žalobce část trestu vykonal, jelikož jeho odvolání bylo původně vyhodnoceno správním orgánem I. stupně jako nepřijatelné (tedy bez suspenzivního účinku), o čemž byl žalobce informován a teprve až po cca 4 měsících byl tento názor korigován na základě stanoviska žalovaného. Po tuto dobu pokládaly správní orgány prvostupňové rozhodnutí za pravomocné (bylo tak i vedeno v systému EKO), což ostatně vyplývá i ze správního spisu a žalobce tak *de facto* pozbyl řidičské oprávnění. Je tedy nepochybné (a žalovaný to ani nepopírá), že tato doba (cca od ledna do května 2021) by měla být započtena. Toto započtení se dle shora citované judikatury mělo promítnout do rozhodnutí správních orgánů (v projednávané věci do napadeného rozhodnutí). Jelikož však napadené rozhodnutí neobsahuje rozhodnutí o započtení, je v tomto ohledu nezákonné.
25. Žalobce dále namítl, že žalovaný prováděl dokazování, aniž by jej s tím seznámil. Tato námitka není důvodná. Soud souhlasí se žalovaným, že umístění dopravní značky „zákaz předjíždění“ jednoznačně vyplývá ze spisového materiálu a žalovaný si pouze uvedené „pro jistotu“ ověřil nahlédnutím do veřejně přístupných mapových podkladů. Jakkoliv by jistě bylo vhodnější, aby správní orgán, pokud již takovými snímky ve svém rozhodnutí argumentuje, tyto snímky vytiskl a zařadil jako podklady do spisu, nemá v projednávané věci toto pochybení takovou intenzitu, aby samo o sobě vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož rozhodná skutečnost byla jednoznačně podložena spisovým materiálem. Nicméně v dalším řízení lze doporučit žalovanému, aby chce-li snímky z mapových serverů argumentovat, učinil je nejprve součástí správního spisu a dal žalobci příležitost se k nim vyjádřit.
26. V dalším okruhu námitek žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry správních orgánů, s neakceptováním jeho tvrzení o krajní nouzi a rovněž s neprovedením některých navržených důkazů. K tomu soud uvádí, že přestože se verze žalobce nejeví jako pravděpodobná, není přesto nemyslitelná a žalovaný mohl a měl v zájmu odstranění pochybností některé navržené důkazy provést. Soud úvodem konstatuje, že v projednávané věci má za nepochybné, že žalobce svým předjížděcím manévrem ohrozil ostatní účastníky silničního provozu. Z videozáznamu je patrné, že vozidlo Š. F. muselo

výrazně zpomalit a uhnout na samý kraj vozovky, aby zabránilo střetu s předjíždějícím kamionem žalobce. Zároveň je z videozáznamu patrné, že obě předjížděná vozidla jela relativně nízkou rychlostí (správní spis neobsahuje v tomto směru žádné údaje, soud laickým posouzením odhadl rychlost na cca 50 km/h, což je v souladu s výpovědí řidiče vozu Š. F., který uvedl, že nejel rychleji než 60 km/h), což by mohlo nasvědčovat tomu, že žalobce, který zjevně jel rychlostí podstatně vyšší než předjížděná vozidla, dospěl k závěru, že již není schopen se pouhým brzděním vyhnout kolizi. I pokud by tomu tak bylo, zůstává otázkou, jak se žalobce do této situace dostal. Správní orgány vycházely z výpovědí svědků, kteří shodně uvedli, že v okamžiku, kdy vjížděli na hlavní komunikaci, kamion žalobce neviděli. Tyto výpovědi se jeví soudu jako uvěřitelné. Pokud se předjížděná vozidla rozjížděla „ze stoje“ a pomalou rychlostí projížděla křižovatkou, je dobře možné, že v době jejich vjezdu do křižovatky byl kamion ještě příliš vzdálen a celá situace vznikla tím, že žalobce nesprávně odhadl rychlost, jakou budou tato vozidla z křižovatky vyjíždět a neupravil svou rychlost potřebným způsobem. Zároveň však soud souhlasí se žalobcem potud, že skutečnost, že k předjížděcímu manévru došlo těsně za křižovatkou, by mohla nasvědčovat tomu, že kamion žalobce byl křižovatce podstatně blíže, než by vyplývalo ze svědeckých výpovědí (výpočty žalobce uváděné v žalobě soud v tuto chvíli blíže nekomentuje, bude na žalovaném v dalším řízení se s nimi v kontextu všech provedených důkazů vypořádat). V každém případě však soud konstatuje, že tvrzení žalobce není zcela nepodložené a žalovaný je měl řádně prověřit, zejména za situace, kdy žalobce navrhl důkazní prostředky, které by *prima facie* mohly jeho tvrzení potvrdit či vyvrátit. Jde zejména o kompletní záznam z vodila svědkyně H., ze kterého by jednak mohl být kamion eventuálně vidět (při vjezdu do křižovatky), jednak by bylo možno ověřit průjezd předjížděných vozidel křižovatkou a výhled vozidla svědkyně H. do křižovatky. Stejně tak údaje o rychlosti kamionu z elektronického tachografu (pokud z něj je údaj o rychlosti kamionu zjištěitelný, jak tvrdí žalobce) by mohl přispět k potvrzení či vyvrácení obhajoby žalobce.

27. Soud tak shrnuje, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav, jelikož obranu žalobce nelze při neprovedení *prima facie* relevantních důkazních návrhů zcela vyvrátit. Soud sice verzi předestřenou žalobcem nepokládá za příliš pravděpodobnou, nicméně vyloučit ji mimo rozumnou pochybnost v tuto chvíli nelze.
28. Žalobce konečně namítl faktickou konsumpci výroku II. výrokem I. (jde o výroky prvostupňového rozhodnutí). Tato námitka není důvodná. Soud předně připomíná, že skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu (výrok I. prvostupňového rozhodnutí) je naplněna tím, že řidič předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Obligatorním znakem tohoto deliktu je tedy předjíždění jiného vozidla. Oproti tomu výrokem II. je žalobci kladeno za vinu (v rámci tzv. zbytkového přestupku) nerespektování dopravních značek V9a a V13 – dopravní značka V13 přitom vyznačuje plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci (viz vyhláška č. 294/2015 Sb.). Rozdíl mezi oběma přestupky je zde na první pohled patrný. Přestupku pod bodem II. by se žalobce dopustil i tehdy, pokud by nikoho nepředjížděl a pouze by (např. v důsledku řidičské chyby či nepozornosti) vjel do plochy označené značkou V13. A současně, nedovoleného předjíždění by se žalobce dopustil i tehdy, pokud by na daném místě značky V9a a V13 vůbec nebyly a byla by osazena „pouze“ značka

B21a (zákaz předjíždění) – pro tento případ není podstatné, zda žalobce při předjíždění užije plochu obecně přípustnou k jízdě či nikoliv, ale pouze to, že předjíždí jiná vozidla, přestože mu to příslušná úprava provozu výslovně zapovídá. O faktické konsumpci tedy nemůže být vůbec řeč.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. S ohledem na výše uvedené zrušil soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení soud jednak doplní dokazování minimálně o delší úsek kamerového záznamu z vozidla svědkyně H. a údaje o rychlosti vozidla žalobce z tachografu (budou-li tyto důkazní prostředky ještě k dispozici), případě lze údaje o rychlosti vozidel jistě získat analýzou videozáznamu (výše uvedený odhad soudu byl pouze velmi přibližný). Bude-li znovu přesvědčen o vině žalobce, zohlední ve výroku vykonání části zákazu činnosti.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměnu je proto nutno navýšit o 1 428 Kč odpovídající sazbě této daně ve výši 21 %. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. března 2022

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce